

den besværlige rejse mod vest til Utah som 73-årig.

Efter en sikker overfart over Atlanten tilsluttede hun sig til sidst det skæbnesvangre Martins håndkærrekompagni. Den 28. juli begyndte disse håndkærreponierer rejsen mod vest. Dette kompagnis lidelser er velkendte. Af de 576 medlemmer i kompagniet døde næsten en fjerdedel, før de nåede Utah. Flere ville være omkommet, hvis ikke det havde været for den redningsindsats, som præsident Brigham Young organiserede, hvor han sendte vogne og forsyninger ud for at finde de hellige, der var strandet i sneen.

Mary Murdoch døde den 2. oktober 1856 nær Chimney Rock i Nebraska. Her overmandede rejsens udmattelse, kulde og trængsler hende. Hendes skrøbelige legeme gav ganske enkelt efter for de fysiske trængsler, som de hellige mødte. Da hun lå og klyngede sig til livet, gik hendes tanker til familien i Utah. Denne trofaste pionerkvindes sidste ord var: »Fortæl John, at jeg døde med ansigtet vendt mod Zion« (se Kenneth W. Merrell, *Scottish Shepherd: The Life and Times of John Murray Murdoch, Utah Pioneer*, 2006, s. 34, 39, 54, 77, 94-97, 103, 112-113, 115).

Mary Murray Murdoch er et eksempel på håbet og troen hos mange af de tidlige pionerer, som foretog den modige rejse mod vest. Nutidens åndelige rejser kræver ikke mindre håb eller tro end pionerernes. Vore udfordringer kan være anderledes, men kampene er lige så hårde.

Det er min bøn, at vore håb fører til opfyldelsen af vore retfærdige drømme. Jeg beder især for, at vores håb ved forsoningen vil styrke vores tro og kærlighed og give os et evigt perspektiv på vores fremtid. At vi alle må have dette fuldkomne klare håb er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Larry M. Gibson

Førsterådgiver i Unge Mænds hovedpræsidentskab

Det Aronske Præstedømmes hellige nøgler

Herren ønsker, at enhver aronsk præstedømmebærer indbyder alle til at komme til Kristus – begyndende med sin egen familie.

En af mine sønner besluttede som 12-årig at opdrætte kaniner. Vi byggede bure og fik én stor han- og to hunkaniner af en nabo. Jeg anede ikke, hvad jeg gik ind til. På meget kort tid myldrede det med kaniner i vores skur. Nu, hvor min søn er voksen, må jeg indrømme, at jeg er forbløffet over, hvordan de blev holdt i ave – en nabos hund kom af og til ind i skuret og tyndede ud i flokken.

Men mit hjerte blev rørt, da jeg så min søn og hans brødre våge over og beskytte disse kaniner. Og nu er de som ægtemænd og fædre værdige præstedømmebærere, som elsker, styrker og våger over deres egen familie.

Jeg har lige så kærlige følelser, når jeg iagttager jer unge mænd i Det Aronske Præstedømme, når I våger over, støtter og styrker dem omkring jer, herunder jeres familie og medlemmer af jeres kворum, og mange andre. Hvor jeg dog elsker jer.

For nylig overværede jeg en 13-årig ung mand blive indsat som diakonernes kворumspræsident. Bagefter gav

biskoppen ham hånden og tiltalte ham som »præsident« og forklarede kворumsmedlemmerne, at han »tiltalte ham som præsident for at understrege helligheden ved denne kaldelse. Diakonernes kворumspræsident er et ud af kun fire mennesker i menigheden, der bærer nøgler til at præsidere. Med de nøgler leder han sammen med sine rådgivere kворummet under Herrens inspiration.« Denne biskop forstod præsidentskabets magt under ledelse af en præsident, som bærer og udøver hellige nøgler (se L&P 124:142-143).

Senere spurgte jeg denne unge mand, om han var klar til at præsidere over dette store kворum. Han svarede: »Jeg er nervøs. Jeg ved ikke, hvad diakonernes kворumspræsident gør. Kan du fortælle mig det?«

Jeg fortalte ham, at han havde et fremragende biskopråd og vejledere, som ville hjælpe ham med at blive en dygtig og stærk præstedømmeleder. Jeg vidste, at de ville respektere de hellige nøgler til at præsidere, som han bar.

Så stillede jeg dette spørgsmål: »Tror du, at Herren ville kalde dig til denne betydningsfulde kaldelse uden at give dig vejledning?»

Han tænkte sig om og svarede så: »Hvor finder jeg den?»

Efter lidt snak blev han klar over, at han kunne finde vejledning i skrifterne, de levende profeters ord og i form af svar på bønner. Vi besluttede at finde et skriftsted, som kunne være et udgangspunkt for hans søgen efter at lære ansvaret i hans nye kaldelse.

Vi slog op i afsnit 107 i Lære og Pagter, vers 85. Der står, at diakonerens kvorumspræsident skal sidde i råd med sine kvorumsmedlemmer og undervise dem om deres pligt. Vi lagde mærke til, at hans kvorum ikke kun er en klasse, men også et råd bestående af unge mænd, og de skal styrke og opbygge hinanden under præsidentens ledelse. Jeg udtrykte min tillid til, at han ville blive en fremragende præsident, der ville sætte sin lid til inspiration fra Herren og højne sin hellige kaldelse, efterhånden som han lærte de andre diakoner deres pligter.

Derpå spurgte jeg: »Når du nu ved, at du skal lære diakonerne deres pligter, ved du så, hvilke pligter det er?»

Igen slog vi op i skrifterne og fandt dette:

1. En diakon er udpeget til at våge over og være stående tjener i Kirken (se L&P 84:111).

Eftersom familien er Kirkens grundlæggende enhed, er det vigtigste sted for en præstedømmebærer at udføre denne pligt i hans eget hjem. Han yder præstedømmetjeneste over for sin far og mor i deres ledelse af familien. Han våger over sine brødre og søstre, de unge mænd i sit kvorum og andre medlemmer i menigheden.

2. En diakon bistår læreren i alle hans pligter i kirken, når situationen kræver det (se L&P 20:57).

Vi kom frem til, at hvis en diakon skal hjælpe til med lærernes pligter, må han kende deres pligter. Vi kiggede i skrifterne og fandt hurtigt frem til over et dusin pligter for lærerens embede (se L&P 20:53-59; 84:111). Sikken stærk oplevelse det ville være for enhver ung mand – og hans far, rådgivere og andre – at gøre nøjagtig, som denne unge mand gjorde: ty til skrifterne og selv opdage, hvad vore pligter er. Jeg formoder, at mange af os bliver overraskede – og inspirerede – over det, vi finder. Pligt mod Gud indeholder nyttige oversigter over Det Aronske Præstedømmes pligter og er en storlået kilde til åndelig udvikling. Jeg beder jer indtrængende om at bruge det.

3. Diakoner og lærere skal også »advare, forklare, formane og undervise og opfordre alle til at

komme til Kristus« (L&P 20:59; se v. 46 og 68 for præster).

Mange unge mænd tror, at deres missionæroplevelser begynder, når de bliver 19 og kommer på missionærskolen. Vi lærer i skrifterne, at det begynder længe før det. Herren ønsker, at enhver aronsk præstedømmebærer indbyder alle til at komme til Kristus – begyndende med sin egen familie.

Dernæst, for at hjælpe denne unge præsident med at forstå, at han og kun han var præsident over embedet i kvorummet, foreslog jeg, at han tre gange læste den første pligt, der nævnes i Lære og Pagter 107:85. Han læste: »Præsidere over tolv diakoner.« Jeg spurgte: »Hvad fortæller Herren dig personligt om din pligt som præsident?»

»Tja,« sagde han, »flere ting er dukket op i mit hoved, mens vi har talt sammen. Jeg tror, at vor himmelske Fader ønsker, jeg skal være præsident over 12 diakoner. Vi er kun fem, der kommer, og én kommer kun sommetider. Så hvordan får vi fat på tolv?»

Se, jeg havde aldrig tolket dette skriftsted på den måde, han gjorde, men han havde også hellige nøgler, som jeg ikke havde. Jeg blev undervist af en 13-årig præsident for diakonerens kvorum om den åbenbaringsmagt, der kommer til dem, der besidder de hellige, præsiderende nøgler, uanset intellekt, statur eller alder.

Jeg svarede: »Det ved jeg ikke. Hvad tror du?»

Og han sagde: »Vi må finde ud af, hvordan vi kan få ham til at blive ved med at komme. Jeg ved, der er to andre, der bør være i vores kворum, men de kommer ikke, og jeg kender dem ikke. Måske kan jeg blive gode venner med den ene og få mine rådgivere til at arbejde med de andre. Hvis de alle kommer, er vi syv, men hvor finder vi fem til?»

»Jeg ved det ikke,« var mit svar, »men vor himmelske Fader ønsker, de skal være der, han ved det.«

»Så må vi bede som præsidentskab og som kворum for at finde ud af, hvad vi skal gøre.« Så spurgte han: »Er jeg ansvarlig for alle drenge i diakonalderen i vores menighed, selv de, der ikke er medlem?»

I dyb respekt sagde jeg: »Har din biskop i Herrens øjne kun ansvar for medlemmerne i menigheden eller for alle, der bor inden for dens grænser?»

Denne unge »stående tjener« fangede den. Han indså enhver diakons,

lærers og præsts rolle med hensyn til at våge over Kirken og indbyde alle til at komme til Kristus.

Jeg kommer til at tænke på et skriftsted, når jeg tænker på vore vidunderlige unge mænd og piger i Kirken – et skriftsted, som Moroni citerede til Joseph Smith, hvori der stod, at det »endnu ikke var gået i opfyldelse, men at det snart skulle gøre det« (JS-H 1:41) – »Det skal ske derefter: Jeg vil udgyde min ånd over alle mennesker. Jeres sønner og døtre skal profetere ... jeres unge skal se syner« (Joel 3:1).

Det, der »dukkede op« i denne unge præsidents hoved, var et syn om, hvordan vor himmelske Fader ønsker, hans kворum skal være. Det var den åbenbaring, han havde brug for til at styrke sit kворums aktive medlemmer, redde dem, der kæmpede, og indbyde alle til at komme til Kristus. Med den inspiration lagde han planer for at udføre Herrens vilje.

Herren lærte denne unge præsident, at *præstedømmet* betyder at række ud for at tjene andre. Som vores elskede profet, præsident Thomas S. Monson, forklarer: »Præstedømmet er en forpligtelse til at tjene snarere end en gave, et privilegium til at løfte og en mulighed for at velsigne andre« (»Vores hellige embede i præstedømmet«, *Liahona*, maj 2006, s. 57).

Tjeneste er selve grundlaget for præstedømmet – at tjene andre sådan som Frelseren var et eksempel på. Jeg vidner om, at det er Herrens præstedømme, vi går Herrens ærinde, og han har vist alle præstedømmebærere vejen for trofast præstedømmetjeneste.

Jeg opfordrer hvert kворumspræsidentskab for diakoner, lærere og præster til regelmæssigt at sidde i råd, studere og bede for at lære, hvad Herrens vilje er for jeres kворum, og så gå hen og gøre det. Brug Pligt mod

Gud som en hjælp til at undervise jeres kvorumsmedlemmer om deres pligter. Jeg opfordrer hvert kvorumsmedlem til at opretholde jeres kvorumspræsident og opsøge ham for råd, når I lærer og retskaffent udfører alle jeres præstedømmepligter. Og jeg opfordrer jer hver især til at se disse bemærkelsesværdige unge mænd, som Herren ser dem – en mægtig kilde til at opbygge og styrke hans rige her og nu.

I vidunderlige unge mænd bærer Det Aronske Præstedømme, som blev gengivet af Johannes Døber til Joseph Smith og Oliver Cowdery nær Harmony i Pennsylvania. Jeres præstedømme har de hellige nøgler, der åbner døren for alle vor himmelske Faders børn, så de kan komme til hans Søn, Jesus Kristus, og følge ham. Det tilvejebringes gennem »omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse«, de ugentlige nadverordinancer og »englebetjening« (L&P 13:1; JS-H 1:69). I er virkelig tjenere, der må være rene, værdige og trofaste præstedømmemænd til alle tider og på alle steder.

Hvorfor? Lyt til ordene fra vores elskede Første Præsidentskab, som er givet til jer hver især i jeres Pligt mod Gud:

Du har myndigheden til at udføre ordinancerne i Det Aronske Præstedømme ... Du [vil] være til stor velsignelse for dem omkring dig ...

Vor himmelske Fader har stor tiltro og tillid til jer og har et vigtigt værk for jer at udføre« (*Udførelse af min Pligt mod Gud: For aronske præstedømmebærere*, 2010, s. 5).

Jeg ved, at disse ord er sande og beder til, at vi hver især vil få det samme vidnesbyrd. Og jeg siger disse ting i hans navn, hvis præstedømme vi bærer, Jesu Kristi navn. Amen. ■